

ἐτελέσθησαν ἀφορώντα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κατὰ δῆμους συγκοινωνίας, τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῶν πόλεων, κωμοπόλεων καὶ χωρίων· ἐπομένως εὐρὺ ἀνοίγεται στάδιον ἐνεργείας εἰς τοὺς νέους δημοτικούς ἀρχοντας, οἵτινες ἀληθῶς δύνανται νὰ ἐγκαινίσωσι νέαν ὁλως ἐποχὴν προόδου, κοινωνικῆς εὐπραγίας καὶ πολιτικῆς ἀνατροφῆς. Ἄς ἐργασθῶσιν ὡς ἐκ συνήματος ἅπαντες, ἕκαστος κατὰ τὸ ἐνὸν αὐτῷ, ἃς θέσῃσι τὰς βάσεις ὁλως νέας δημοτικῆς διοικήσεως καὶ ἔστωσαν βέβαιοι, ὅτι ὁ τόπος οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τοὺς ἄνδρας τῶν ἔργων καὶ τοῦ καθήκοντος. Ὁ δῆμος ἐν τῇ μικρογραφίᾳ αὐτοῦ θεωρεῖται καὶ εἶνε ἡ πρώτη καὶ κυριώτερα κρηπὶς τῆς αὐτοδιοικήσεως τοῦ λαοῦ. Ἐπομένως μεγίστην ὑπηρεσίαν θέλουσι προσφέρει τῇ ἑαυτῶν πατρίδι οἱ δημοτικοὶ ἀρχοντες· ἐὰν ἡ ἐνάσκησις τῆς ἐξουσίας τῶν τείνῃ διηνεκῶς εἰς τὴν πολιτικὴν παιδαγωγῆσιν τοῦ λαοῦ, διδασκομένου τὴν πρὸς τοὺς νόμους ὑπακοὴν καὶ τὴν ἀφιλοκερδῆ χρῆσιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων ἢ καθιζόντων, τὴν χρῆσιν αὐτῶν δηλονότι ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ δήμου καὶ τῆς πολιτείας. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο οἱ δημοτικοὶ ἀρχοντες, ὀφείλουσι νὰ παρέχωσιν ἑαυτοὺς ὑπόδειγμα πολιτικῆς ἀρετῆς.»

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεύς, 21 Ἰουλίου.

Θραυστάτη λωποδυσία τοῦ δημοσίου ἀνεκαλύφθη χθὲς ἐνταῦθα διὰ λαθρεμπορίας εἰς 80,000 δραχμὰς περίπου ἀνερχομένης. Ἡ ἐπιχείρησις φαίνεται νὰ μὴ περιορίζεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ διενθυτοῦ τῆς εταιρίας Βελεντζίσκου ἐμπόρου Λούμου, ἀλλ' ὑποπτευόμεθα ὅκαποδικὰς διαστάσεις καὶ συστηματικὸν βδελλικὸν βύζαγμα τῆς ὥς μὴ ὤφειλεν ἀπροστατεύτου δημοσίου περιουσίας.

Φροντίσατε, κ. Τρικούπη, ὀλίγον καὶ περὶ τῆς ἀλλοκοτοῦ ἐγχωρίου αὐτῆς χολέρας, τῆς ὁποίας ὁ εἰς τὴν ἐντέλειαν ἐξ-ελληνισμὸς ἀπειλεῖ μεγαλειότεραν ἀνωμαλίαν εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ ἡ συνάδελφός της Αἰγυπτιακὴ εἰς τὰς καλοκαιρινὰς διασκέδασεις σας!

Ὁ χρόνος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐκτανθῶμεν, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθωμεν, ἀφορμῆς ἤδη δοθείσης, ἀναλυτικώτερον ἐπὶ τῆς προκειμένης περιστάσεως καὶ κυρίως τῶν συχνάκις δημιουργούντων αὐτὰς αἰτίων καὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἐνόχων.

Τορὸς

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μη Χάνεσαι»,

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 743 ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος «Ἡμερήσια Νέα» ἐδημοσιεύθησαν παρ' ἀνώνμου διατριβογράφου ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ ταχυδρομείου Πειραιῶς εἶνε αὐτόχρημα οἰκτρά καὶ ἀξιοπαρατήρητος, καὶ ὅτι ἔμποροι εὐπόλητοι παρεπονήθησαν διὰ τὴν μὴ τακτικὴν λειτουργίαν αὐτῆς.

Χάριν τῆς τιμῆς μας παρακαλοῦμεν νὰ δημοσιεύσῃτε ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ ταχυδρομείου Πειραιῶς οὐδέποτε ἔδωκεν ἀφορμὰς παραπόνων εἰς τοὺς κ. κ. ἐμπόρους, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ γενικὴ Διεύθυνσις παρέδωκε τὴν Διεύθυνσιν τοῦ γραφείου εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπείρους ὑπαλλήλους, ἀλλὰ τοῦναντίον πολλὰκις εὐχαριστήσεις δημοσίᾳ ἀπέστειμον διὰ τὴν ταχύτητα τῆς διανομῆς τῆς ἀλληλογραφίας, καὶ τὰς εὐκολίας ἃς παρέσχεον αὐτοῖς ὡς πρὸς τὴν παράδοσιν τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν. Νῦν δικαιοῦμεθα ν' ἀπαντήσωμεν παρὰ τοῦ ἀνώνμου διατριβογράφου, ὅστις οὐχὶ χάριν τῆς ἀληθείας ἀλλὰ μᾶλλον δι' ἄλλων σκοποῦς εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ γράψῃ δημοσίᾳ, νὰ γνωρίσῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς τὸν τοῦς παραπονεθέντας ἀξιολύτους ἐμπόρους Πειραιῶς, καθόσον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸν θεωροῦμεν αἰσχρὸν καὶ ἀτιμὸν συκοφάντην.

Ἐν Πειραιεὶ, τὴν 21 Ἰουλίου 1883.

**Ὁ ἐπιστάτης τοῦ Ταχυδρομείου
Ε. Κ. Σταυρόπουλος**

ὅποια οὐ μόνον δὲν μ' ἐκακοποιοῦν, ἀλλ' ἀπεναντίας καὶ ἐπεδείκνυν συμπαθεῖαν πρὸς ἐμέ· ἀνεμνησκόμεν· τὸ ἡδὺ βλέμμα τοῦ γέροντος, τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ· ὁ νεανίας μὲ εἶχε σφίγγει τὴν χεῖρα, ὁ δὲ ἡχὸς τῆς φωνῆς του εἶχεν εἰσδύσει μέχρι τῆς καρδίας μου, εἶχον ἴδει κλαίουσιν τὴν γυναῖκα, ἥτις μοὶ ἀνεμνησκε τὴν λευκὴν μορφήν ἣν εἶχον ἄλλοτε παρατηρήσει πρὸ τοῦ παραθύρου. Πάντες λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν κακοὶ, ὑπῆρχον καὶ καλοὶ. Ἐνεκα τῆς καλῆς Αἰκατερίνης, τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν καὶ τοῦ Ἰωκώβου Βαγιγιάν, ἔμεινα ἐν τῷ δάσει αἰσθανόμενος ὅτι αὐτοὶ ἦσαν φίλοι, οἵτινες ἐν ἀνάγκῃ θὰ μὲ ὑπερήσπιζον καὶ θὰ μ' ἐπροστάτευον. Ἄλλως, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐζήτει νὰ μὲ διατταράξῃ, ἐνόησα ὅτι δὲν εἶχον λόγους νὰ φοβῶμαι πλέον. Δι' ἐμέ ἡ ἀνακάλυψις ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν πάντες κακοὶ καὶ ὅτι ὑπῆρχον καὶ καλοὶ ἐξήττησεν ἐπ' ἐμοῦ βαθμυδὸν εὐεργετικὴν ἐπιρροήν, διότι κατέστην ἥττον ἄγριος καὶ ἀπέβλαστον πολλὰς τῶν ἀγρίων ἐξέων μου. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῇ πρὸς τοῦτοισιν συνέτεινεν εἰς ἐτέρας, αἵτινες ζωηρῶς μὲ συνεκίνησαν καὶ πολλάκις μέχρι δακρύων.

Τοιοῦτοτρόπως διετιθέμην, ὁσάκις ἐβλεπον μητέρα τινα ἐναγκαλιζομένην τὸ τέκνον αὐτῆς καὶ μολονότι δὲν ἐξήγγυν καλῶς τίνες ἰσχυροὶ δεσμοὶ ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων, κατενόουν ὅμως ὅτι τὸ παιδίον ἀνῆκεν εἰς τὴν μητέρα, ὅτι ἦτο τὸ ἀγαθὸν αὐτῆς, ἡ χαρὰ της καὶ ἐμάντευον τὸ αἶσθημα τῆς μητρότητος· μήπως δὲ δὲν εἶχον ἴδει

πολλάκις τοὺς νεοσσὺς ἐν ταῖς φωλεαῖς εἰς οὓς ἄλλα πτηνὰ ἔφερον τὴν τροφήν; Τοῦτο μοὶ ἐδίδεν ἀόριστόν τινα ἰδέαν τῶν ἡμυστηρίων τῆς γεννήσεως.

Ἄλλοτε βλέπων ἐν ταῖς ἀτραποῖς τοῦ δάσους νεαρὸν ζεῦγος ἔχον τὰς χεῖρας ἡνωμένας, ἢ τοὺς βραχίονας περὶ τὸ σῶμα, ὁμιλοῦν ἡδέως, μειδιῶν, κατασπαζόμενον, συνέκρινον πρὸς τὰς θωπιέας, ἃς τὰ πτηνὰ ἐποιοῦντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὁπότε διαύγειά τις διήρχετο διὰ τοῦ πνεύματός μου καὶ χωρὶς νὰ δυνῇθω νὰ δρίσω οὐδὲν, πολλὰ πράγματα συγκεχυμένως ἀπεκαλύφθησαν εἰς ἐμέ.

Ἐνόμιζον ὅτι ἐν τῇ φύσει τὰ πάντα ἀγαπῶνται, κατενόουν τὴν ἀγάπην πρὸς ἄλληλα τῶν ὁμοίων ὄντων· εἶχον ἀόριστον τὴν κατάληψιν τοῦ ἔρωτος καὶ πρὶν γνωρίσω αὐτὸν ἐμάντευα τοὺς οἴστρους του. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἡ καρδιά μου ταχέως ἠνεύχθη εἰς τὴν φιλίαν, ὁ δὲ ἔρως ἐγεννήθη τοσοῦτον εὐκόλως ἐν ἐμοί, ὥστε ἐπὶ τοῦ φαινοῦ λόφου ἐκράτησα τὴν δεσποινίδα Ἐρριέττην ἐπὶ τοῦ στήθους μου περιβάλλον αὐτὴν στενῶς διὰ τῶν βραχιόνων μου. Ἀλλὰ περὶ τοῦτου πόσοι ἀνεστεναγμοὶ, πόσα δάκρυα, ὧν ἠγνόουν τὸ αἶτιον, πόσοι ὄνειροπολήσεις ἀρχόμεναι, καθ' ἐκάστην ἀνανεούμεναι καὶ οὐδέποτε περατούμεναι!

Ὅτε ἐβλεπον μητέρα ἐναγκαλιζομένης τὰ τέκνα των, ἢ συνήτων τυχαίως δύο ἐρωμένους, ἡσθανόμην ὅτι ἀνεκί-ναιτο πᾶσα ἡ ὑπαρξίς μου, καὶ ὅτι λυγμοὶ ἀνῆρχοντο ἐκ τοῦ στήθους μου. Ἐφευγον καὶ ἐκρυπτόμην ἐντὸς τῶν βράχων

Ἀριθ. 6119.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Δηλοποιεῖ ὅτι,

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 110 καὶ 111 τοῦ περὶ δῆμων νόμου, οἱ διὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1882 ἀπολογισμοὶ τῆς διχειρίσεως

- 1) τῆς Δημοτικῆς Διοικήσεως.
- 2) τῶν Ὑδραυλικῶν.
- 3) τῶν Νεκροταφείων.
- 4) τοῦ Νηπ. Ὁρφανοτροφείου.

Ἐκτίθενται ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ τούτῳ ἐπὶ ὁκτὼ συνε-
χεῖς ἡμέρας, ἡμεῖς ἀπὸ τῆς 22ας τρ. μ. Ἰουλίου μέχρι τῆς
30ης ἰδίου μηνὸς ἀπὸ τῆς 8ης π. μ. μέχρι τῆς 5ης ὥρας μ.
μ. καθ' ἑκάστην.

Ἐπομένως καλοῦνται οἱ συνδημῶται ἡμῶν ὅπως προσέλ-
θωσιν εἰς τὸ Δημαρχεῖον, καὶ λάθωσι γνῶσιν τῶν εἰρημένων
ἀπολογισμῶν καὶ ἐπιφέρωσιν ὅλας ἀς ἔχουσιν παρατηρήσεις.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ἰουλίου 1883

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων
Δ. Σ. Σούτσος

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Καὶ διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι, ἀς ἀναγράψωμεν ἐν
τῷ αὐτῷ φύλλῳ, ὅπου ὑφύμην στήλην μνημοσύνην εἰς τοὺς
δυστυχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λοιμοκαθαρτηρίου, καὶ ὅσα ἀνέ-
γνωμεν εἰς τὰ Βιεννέζικα φύλλα περὶ τοῦ Τριεστίνικου Λοι-
μοκαθαρτηρίου. Ὁ γράφων ἔκαμε καθαρσιν εἰς τὸ ἀτμόσφαιρον
τῆς Ἑταιρίας Λόυδ «Ἀχιλλέας». Ἄν χωροῦσε τὸ πλοῖον
αὐτὸ 200 ἐπιβάτας, ἐδέχθη κερδοσκοπικῶς ἐξακοσίους, διὰ

νὰ τοὺς παραδώσῃ κατόπιν εἰς ὅλα τὰ βάρσανα τῆς πείνης,
τῆς βροχῆς, τῆς χαλάζης, τῆς ἀγρυπνίας, τῆς ὑγρᾶσιος. 400
ἐπιβάται μόνον εἰς τὸ κατὰστροφικόν· ἔβρεχεν ἡ ἑκάμνη καλὸν
καιρὸν, μία τέττα δὲν ὑπῆρχε νὰ τοὺς προστατεύσῃ ἢ νὰ
τρελλαθοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ νὰ πλευριτωθοῦν ἀπὸ τὸ κρύον.
Τόσῳ στριμωγμένοι ἦσαν ὁ εἰς κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, ὥστε
οὔτε νὰ ἀναπνεύσουν ἠδύναντο. Τοῖς εἶχον ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ
τοὺς βγάλουν εἰς τὸ Λοιμοκαθαρτήριον τῆς ξηρᾶς, ἀλλὰ ἐμει-
ναν μόνον μὲ τὰς ὑποσχέσεις. Μία σοῦπα ἐκόστιζεν ἕνα φράγ-
κον. Καὶ τί σοῦπα; Κατηύναζεν ὀλίγῳ τὴν πείναν, ἀλλὰ
ἔφερνεν ἀμέσως κωλικόπονον. Ἐνα κομμάτι ψωμὶ ἕνα φράγκο·
μία μπουκιά κρέας ἕνα φράγκο· ἕνα ποτήρι μπίρα ἕνα φράγ-
κο. Ὅταν οἱ ἐπιβάται παρεπονούντο ὅτι τὸ κρέας δὲν τρώ-
γεται, ὁ ἀρχιμάγειρος ὡς ἀληθῆς ὑπὲρτης ἑλληνικοῦ ξενο-
δοχείου ἢ καφενείου, ἀπήντα: «Θὰ τὸ φάτε ἢ θὰ σκιάσετε;»
Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπιβάται τῆς πρώτης τάξεως δὲν ἔτρωγαν καλ-
λίτερα. Μίαν ἡμέραν τοὺς ἐσέρβιραν βρώμικα ψάρια· τινὲς δι-
εμαρτυρήθησαν εἰς τὸν πλοίαρχον, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἀπῶς
ζωηρότερον ὁ πλοίαρχος τότε ἀρπάζει ἀμέσως τὸ ρεβόλβερ διὰ
νὰ τὸν σκιστῶσιν καὶ χάρις εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν γυναι-
κῶν ὁ λίαν ἐμνηρικός κυβερνήτης τοῦ «Ἀχιλλέως» καταθέ-
τει τὸ ὄπλον, ἐκεκνῶν χιλίας βολὰς ὕδρων. Μόνον ὁ ἱατρός
τοῦ πλοίου ἦτο ἀρκετὰ φιλόανθρωπος, γράφων εἰς τὴν ἡμερη-
σίαν ἀναφορὰν τοῦ πρὸς τὰς ὑγειονομικὰς ἀρχὰς νὰ φροντί-
σουν διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἐπιβάτας τοῦ κατὰστροφικοῦ. Εἰς
ἀπάντησιν αἱ ἀρχαὶ τὸν ἐφυλάκισαν ἐξ ἡμέρας, διότι δὲν πε-
ριωρίσθη νὰ ἀναγράψῃ πόσοι ζοῦν καὶ πόσοι πέθαναν!!!
Ὅλα αὐτὰ ἐν τούτοις δὲν σημαίνουν ὅτι οἱ Ἕλληες πρέπει
νὰ εἴμεθα αὐστριακοί· οὔτε συμμεριζόμεθα τὸ φρόνημα τοῦ
«Αἰώνος» ὅτι ἡμεῖς πρέπει νὰ εἴμεθα εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ χει-
ρότερον ἔθνος τοῦ κόσμου καὶ ὅταν βλέπωμεν ὅτι παρόμοια
γίνονται καὶ ἄλλου, νὰ βωβαίνωμεθα.

μου, ἐπὶ τῆς ἐκ ξηρῶν φύλλων στρωμνῆς μου κατακλινόμε-
νος καὶ ἐκεῖ μόνος ἐν τῇ σιωπῇ καὶ τῷ σκότει παρεδιδύμην
εἰς τοὺς μεθασμούς μου. Τότε δὲ, κύριε, ἐπεκαλούμην τὰς
ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας καταβάλλον προσπά-
θειάς ὅπως ἀναπολήσω εἰς τὴν μνήμην μου πάντα· τότε ἔ-
βλεπον ἐκ νέου τὴν ὠχρὰν μορφήν τῆς ἀναγνωρισθείσης ἐπὶ
τοῦ παραθύρου γυναικός. «ὦ! ἡ ἀνάμνησις αὕτη πάντοτε
διήγειρε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, ἔχεν ἐν ἐμοὶ δὲν
ξεύρω ποῖαν τινα γλυκύτητα, ἐξ ἧς προήρχετο ἡ λήθη τῆς
καταπτώσεως καὶ ἐκμηδενίσεώς μου. Ἐπὶ ἔτη ἡ ἀνάμνησις
αὕτη ἐφαίδρυνε, καθωράισε, κατέθελξε τὴν θλιβεράν καὶ
σκοτεινὴν μοναξίαν μου. Ἐτήρουν ὡσαύτως καὶ τὴν ἀνάμνη-
σιν τῆς ἀγαθῆς Αἰκατερίνης, ἀλλ' οὐδέποτε αὕτη ἐνέποιήσεν
εἰς ἐμὲ τὰς συγκινήσεις ἀς καὶ ἡ προτέρα ἀνάμνησις. Διὰ
τὴν νὰ δικάμμαι οὕτως; Διὰ τὴν ἡ μόλις διακριθεῖσα μορφή
εὐ-
ρίσκετο διαρκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου; Διὰ τὴν, ἀφ' ὅτου ἐλη-
σμόνησα τόσα ἄλλα πράγματα, ἡ ἀνάμνησις αὕτη μένει το-
σοῦτ' ὥς ζωρὰ εἰς τὴν μνήμην μου; Ὑπῆρχεν ἄρα γε μετα-
ξὺ τῆς ἐχούσης ὠχρὰν πρόσωπον γυναικός καὶ ἐμοῦ μυστη-
ριώδης τις σύνδεσμος;

Ἄ! δύναμαι νὰ εἶπω τοῦτο, κύριε· ὅτε κατενόησα ὅτι
ἕκαστον παιδίον εἶχε μίαν μητέρα, ἐγένετο ἐν ἐμοὶ αἰφνι-
δὸς τις ἀποκάλυψις καὶ καθ' ἑαυτὸν ἔλεγον «ἦτον ἡ μη-
τηρ μου!»

— «ὦ! εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Καὶ μετὰ συγκινήσεως, παραφορᾶς, ἦν οὐδὲν ἐφαίνετο
δικαιολογῶν, ἔλαβεν τὸν νεανίαν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ
τὸν περισφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἥ· ἠδύνατό τις νὰ
ὑπολογίσῃ τοὺς παλμούς.

Ἀλλὰ κρατήσας ἀμέσως ἑαυτοῦ καὶ ἀναλαβὼν τὴν γα-
λήνην του.

— Ἀληθῶς, φίλε μου, εἶπεν, ὑπεθέσατε ὅτι ἡ γυνὴ
αὕτη ἦτο μήτηρ σας;

— Μάλιστα, κύριε· καὶ ἐτήρησα τὴν ἰδέαν ταύτην, καὶ
ἔχω αὐτὴν ἐκεί πάντοτε ἐν τῇ σκέψει μου μᾶλλον ἐπίμο-
νον ἢ ἄλλοτε ποτε. Ἐγεννήθη, ἐγενόμην παιδίον... ὡς
ὅλα τὰ παιδιά ἔσχον μίαν μητέρα... Λοιπὸν, μάλιστα,
κύριε, ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ τί, ὅπερ κράζει: Λυκογιάννη, Λυκο-
γιάννη ἡ γυνὴ αὕτη, ἦν τρεῖς μόνον εἶδες, ἦτο ἡ μήτηρ σου!

Καὶ ἐν δὲν ἀπατῶμι, κύριε, μικρὸν ὅλως ὄντα μ' ἐχώ-
ρισαν τῆς μητρός μου· ἐπὶ ἔτη ἴσως ἔζησα πλησίον αὐτῆς
χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω· μ' ἀπιστέρησαν τῆς τρυφερότητός
της, τῶν φιλημάτων αὐτῆς καὶ μὲ κατέστησαν ὅτι ἡξεύ-
ρετε. «ὦ! Τοῦτο εἶναι φρικῶδες, φρικῶδες!

— Κτηνώδες! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Λαγγάρδ προσπαθὼν νὰ
κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Ὁ Λυκογιάννης ἀφῆκε νὰ ρεῦσῃ τὰ ἰδικά του.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησεν.

— Ἐπράξατε πολλὰ δι' ἐμὲ, κύριε, καὶ ἐν τούτοις ἤθε-
λον νὰ σὰς ζητήσω ἀκόμη...